

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 116/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S. s. r. o., S., zastúpenej advokátom JUDr. J. T., N., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojitosti s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 2 S/25/2012-112 z 23. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a „základného práva na verejné vyhlásenie uznesenia“ v zmysle čl. 48 ods. 2 v spojitosti s čl. 142 ods. 3 ústavy uznesením

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S/25/2012-112 z 23. augusta 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že Daňový úrad Prešov (ďalej len „daňový úrad“, v citáciách aj „odporca“) začal upovedomením o začatí daňovej kontroly oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2011 pod č. 735/320/21352/2011/Plu z 26. júla 2011 (ďalej len „upovedomenie o začatí daňovej kontroly“) podľa § 15 ods. 14 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) dňa 3. augusta 2011 daňovú kontrolu u sťažovateľky. Podľa vymedzenia predmetu daňovej kontroly v uvedenom oznámení mala daňová kontrola za cieľ zistiť oprávnenosť nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2011 v súlade s § 79 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Daňový úrad rozhodnutím č. 735/320/26535/2011/Plu zo 14. septembra 2011 prerušil kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu (ďalej aj „rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly“ alebo „rozhodnutie o prerušení konania“), a to z dôvodu, že podal medzinárodné dožiadania podľa čl. 5 nariadenia Rady č. 1798/2003/ES zo 7. októbra 2003 o administratívnej spolupráci v oblasti nepriameho zdaňovania (DPH) a o zrušení nariadenia č. 218/1992/EHS [Úradný vestník Európskych spoločností, L 264, 15/10/2003, strany 1-11 (ďalej aj „nariadenie o spolupráci“)]. Rozhodnutie o prerušení konania bolo sťažovateľke doručené 19. septembra 2011. Medzinárodnými dožiadaniami odporca preveroval odberateľov sťažovateľky, a to obchodné spoločnosti G. a B. S uvedenými obchodnými spoločnosťami sťažovateľka uskutočnila v zdaňovacom období máj 2011 zdaniteľné obchody, ktoré sú podľa § 43 zákona o DPH oslobodené od dane. Podľa tvrdení sťažovateľky ale so žiadnou z uvedených spoločností v zdaňovacom období máj 2011 neuskutočnila zdaniteľné obchody, z ktorých by si uplatňovala nárok na odpočet dane.

Žalobou z 12. júna 2012 sa sťažovateľka domáhala, aby krajský súd určil daňovému úradu povinnosť konať a vydať rozhodnutie v konaní začatom upovedomením o začatí daňovej kontroly, a to v lehote 15 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia krajského súdu,

a aby jej priznal úhradu trov konania. Ku dňu podania žaloby daňový úrad už mal podľa sťažovateľky k dispozícii odpoveď na podané medzinárodné dožiadania. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že pri nahliadnutí do spisu daňového úradu týkajúceho sa daňovej kontroly zistila, že všetky zdaniteľné obchody, na základe ktorých si v daňovom priznaní uplatnila nárok na odpočet dane, boli obchodnými partnermi potvrdené ako uskutočnené a doložené aj vystavenými faktúrami. Z toho mala sťažovateľka za preukázané, že všetky zdaniteľné obchody, z ktorých si uplatňuje odpočet dane, boli uskutočnené. Ku dňu podania žaloby nebol podľa jej tvrdení zo strany daňového úradu spochybnený žiadny sťažovateľkou predložený dôkaz a nebola ani preukázaná pochybnosť o vierohodnosti, úplnosti a správnosti účtovnej evidencie, záznamov a dôkazov sťažovateľky. Daňový úrad ani nevyzval sťažovateľku na objasnenie akýchkoľvek nezrovnalostí, ktoré by mal pri zhodnotení dôkazov objasniť. V tejto súvislosti sťažovateľka namietala, že lehota šesť mesiacov na vykonanie daňovej kontroly je lehotou zákonnou a je pre daňový úrad „záväzným limitom determinujúcim zákonnosť uskutočňovanej daňovej kontroly“. Ak táto lehota nie je predĺžená nadriadeným orgánom, je podľa sťažovateľky lehotou maximálnou, v ktorej daňový úrad musí daňovú kontrolu skončiť. Šesť mesiacov odo dňa začatia daňovej kontroly uplynulo 3. marca 2012 a ku dňu podania žaloby nebolo sťažovateľke od daňového úradu doručené oznámenie, že nemôže skončiť daňovú kontrolu do šiestich mesiacov alebo že by bol požiadal o predĺženie lehoty na vykonanie daňovej kontroly.

Krajský súd napadnutým uznesením žalobu sťažovateľky zamietol, pričom v jeho odôvodnení okrem iného uviedol:

„Ako vyplýva z vyššie uvedených informácií z administratívneho spisu odporca začal dňa 03. 08. 2011 daňovú kontrolu u navrhovateľa riadnym Upovedomením o začatí daňovej kontroly dňa 26. 07. 2011 v súlade s § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. Od tohto dňa začal vykonávať potrebné úkony – získavanie potrebných dokladov, listín a informácií týkajúcich sa oprávnenosti nároku navrhovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2011 deklarovanej navrhovateľom v daňovom priznaní. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje nielen základ dane, ale aj iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti. Nie je preto opodstatnená námietka navrhovateľa, že

odporca môže kontrolovať iba zdaniteľné obchody, z ktorých si uplatňuje odpočet dane a kontrola ostatných zdaniteľných plnení je nad zákonný rámec.

V zmysle § 29 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

V rámci dokazovania v súlade s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. požiadal odporca o medzinárodnú výmenu informácií žiadaný orgán v Maďarskej republike. Za týmto účelom prerušil rozhodnutím zo dňa 14. 09. 2011 daňovú kontrolu podľa § 25a ods. 1 zákona č. 513/1992 Zb. do doby zistenia skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia a obdržania medzinárodnej informácie.

Z ustanovenia § 25a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. jednoznačne vyplýva, že ak je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú. Týka sa to v danom prípade všetkých lehôt určených zákonom č. 511/1992 Zb., teda aj zákonom stanovenej lehoty na ukončenie daňovej kontroly uvedenej v § 15 ods. 17 zákona.

Z odpovedí na základe medzinárodných dožiadaných informácií doručených odporcovi vyplynulo, že v prípade spoločnosti Z. je táto informácia iba čiastočná a dožiadaný orgán poskytne ďalšie informácie po preverení dokladov daňového subjektu, ktoré mu zatiaľ neboli doručené.

Aj súd dáva za pravdu navrhovateľovi, ako to uvádza navrhovateľ v návrhu, že podľa čl. 8 nariadenia o spolupráci Rady (ES) č. 1798/2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty žiadaný orgán poskytne informácie uvedené v článku 5 a 7 tak rýchlo, ako je to len možné, najneskôr tri mesiace po dni prijatia žiadosti. Z článku 10 tohto nariadenia o spolupráci však vyplýva, že pokiaľ žiadaný orgán nie je schopný odpovedať na žiadosť do konečného termínu, písomne okamžite informuje žiadajúci orgán

o dôvodoch, prečo tak neurobil, pričom uvádza, kedy podľa neho bude pravdepodobne schopný odpovedať.

Ak žiadajúci orgán požiadaný odporcom v danom prípade nepostupoval podľa toho nariadenia o spolupráci, nemožno túto skutočnosť pripísať na ťarchu odporcovi a vytýkať mu porušenie právnej povinnosti.

Ku skutočnostiam tvrdným navrhovateľom, že dožiadania vykonané odporcom potvrdili, že predložené dôkazy preukazujúce uplatnený nárok na odpočet dane sú pravdivé a zdaniteľné obchody boli uskutočnené, súd iba poukazuje na vyjadrenie odporcu (ktoré zodpovedá obsahu administratívneho spisu), že v konaní naopak bolo zistené, že obchodní partneri navrhovateľa dožadovaní v konaní za zdaňovacie obdobie máj 2011 a II. štvrtrok 2011 podali negatívne daňové priznania, čiže je spochybnené, že deklarované obchody boli zrealizované. Týmito skutočnosťami a námietkami navrhovateľa sa súd nezaobrá, lebo je toho názoru, že uvedené námietky by mohli byť až predmetom preskúmania v prípade podania žaloby proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky v spojení s rozhodnutím správcu dane podľa § 247 a nasledujúcich ustanovení O. s. p.

Rovnako z toho istého dôvodu osobitne neposudzoval námietky, či odporca bol alebo nebol oprávnený kontrolovať aj iné zdaniteľné obchody za kontrolované obdobie, z ktorých si odpočet dane neuplatňoval. Navrhovateľ v konečnom dôsledku nešpecifikoval, o ktoré zdaniteľné obchody malo v danom prípade ísť. Pokiaľ ide o spoločnosti, ktoré boli predmetom medzinárodného dožiadania, je potrebné zdôrazniť, že z dožiadania vyplýva, že súviseli so zdaniteľnými obchodmi navrhovateľa s právnickými osobami na území Slovenskej republiky T., a. s., Č., J., s. r. o., V., nemá od 9. 07. 2011, P. P. L., G., s. r. o., K.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že postup odporcu vo veci vykonávania daňovej kontroly u navrhovateľa za účelom zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za mesiac máj 2011 je v súlade so zákonom a odporca nie je v predmetnom konaní nečinný.“

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že ním boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojitosti s čl. 142 ods. 3 ústavy. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnuté

uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka napokon v zmysle § 26 zákona o ústavnom súde žiada o prednostné prerokovanie jej sťažnosti, a to z dôvodu, že „*sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu preskúmvajúceho nečinnosť správneho orgánu, kde je potrebné konať bez zbytočných prieťahov*“, a zdržiavaním daňovej kontroly dochádza k podstatnej finančnej ujme.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo najmä tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu je „*arbitrárne, vychádza z nesprávneho skutkového zistenia veci a nesprávneho právneho posúdenia veci, konajúci súd sa nedostatočne vysporiadal s vecnými a právnymi argumentmi... a v konečnom dôsledku nesprávne aplikoval zákonné ustanovenia, ktorých súdny výklad nemá oporu v zákone a v rozhodnutiach Európskeho súdneho dvora a nakoľko je napadnuté rozhodnutie v konečnom dôsledku nedostatočne odôvodnené*“. Porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy malo podľa sťažovateľky spočívať v tom, že jej „*nebola súdom poskytnutá ústavou a zákonmi garantovaná ochrana vlastníckeho práva*“. Zároveň malo podľa sťažovateľky dôjsť aj k porušeniu jej základného práva na verejné vyhlásenie uznesenia podľa čl. 48 ods. 2 v spojitosti s čl. 142 ods. 3 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd v prvom rade skúmal námietky sťažovateľky týkajúce sa možnosti porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu vydaným v konaní podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Prostredníctvom § 250t OSP poskytuje zákonodarca fyzickým osobám a právnickým osobám právnu možnosť domáhať sa súdnej ochrany ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy v konaniach pred orgánmi verejnej správy, pokiaľ tieto nekonajú bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že sú v konaní nečinné.

Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v sťažnosti považoval za potrebné pripomenúť podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorú možno vyvodiť predovšetkým z § 250t ods. 1 prvej vety OSP a spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej moci domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy (žalovaného ústavu), ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, pričom týmto odstránením nečinnosti orgánu

verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania, ktorej dlhodobé a neprimerané pretrvávanie spravidla naznačuje, že dochádza k porušovaniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Úloha súdu v tomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy (žalovaný ústav) v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na tomto základe rozhodnúť buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením zamietne (IV. ÚS 389/2011).

Kľúčovou, a teda právne aj skutkovo relevantnou otázkou v predmetnom konaní, na ktorú bol krajský súd povinný jasne a presvedčivo odpovedať, bola otázka, či je (bol) daňový úrad v tomto konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu. V okolnostiach danej veci išlo o zodpovedanie otázky, či bolo prerušenie konania z dôvodu podania medzinárodných dožiadaní v súlade so zákonom a či viedlo k prerušeniu lehoty na vykonanie kontroly s tým účinkom, že jej neukončenie by sa malo považovať za nečinnosť daňového úradu.

Podľa § 15 ods. 17 zákona o správe daní a poplatkov správca dane ukončí daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov...

Podľa § 25a ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov správca dane môže konanie prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke (§ 26) alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 25a ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov správca dane môže konanie prerušiť najdlhšie na dobu 30 dní, ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnú účastníci konania. Ak nie je ukončené konanie o predbežnej otázke alebo konanie o inej skutočnosti

rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, môže správca dane túto lehotu primerane predĺžiť, najdlhšie však na čas, kým sa rozhodne o predbežnej otázke alebo o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 25a ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov ak je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza: *„V rámci dokazovania v súlade s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. požiadal odporca o medzinárodnú výmenu informácií žiadaný orgán v Maďarskej republike. Za týmto účelom prerušil rozhodnutím zo dňa 14. 09. 2011 daňovú kontrolu podľa § 25a ods. 1 zákona č. 513/1992 Zb. do doby zistenia skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia a obdržania medzinárodnej informácie.*

Z ustanovenia § 25a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. jednoznačne vyplýva, že ak je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú. Týka sa to v danom prípade všetkých lehôt určených zákonom č. 511/1992 Zb., teda aj zákonom stanovenej lehoty na ukončenie daňovej kontroly uvedenej v § 15 ods. 17 zákona.“

Podľa sťažovateľky výklad, ku ktorému dospel v napadnutom uznesení krajský súd, popiera zmysel a účel § 15 ods. 17 zákona o správe daní a poplatkov, keďže v konečnom dôsledku vedie k záveru, že je prípustné, aby o predĺžení lehoty rozhodoval sám daňový úrad, a nie najbližšie nadriadený orgán tak, ako to predpokladá § 15 ods. 17 druhá veta zákona o správe daní. Navyše, poukazujúc na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 238/06 zo 16. decembra 2008 sťažovateľka tvrdí, že daňová kontrola nie je samostatnou fázou daňového konania, ale úkonom správcu dane, ktorý nemožno prerušiť v zmysle § 25a zákona o správe daní a poplatkov. Podľa sťažovateľky krajský súd pochybil aj v tom, že nezohľadnil, že aj nariadenie o spolupráci upravuje maximálnu lehotu na vybavenie dožiadania na poskytnutie informácie a porušenie týchto lehôt nemožno pripísať na jej ťarchu.

Ústavný súd v súvislosti s namietanou nedostatočnosťou a neúplnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces [napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B].

Ako vyplýva z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu, na túto otázku odpovedal jasne a zrozumiteľne aplikujúc ustanovenie o vplyve prerušenia konania aj na plynutie lehôt na vykonanie daňovej kontroly. Ústavný súd sa s námietkami sťažovateľky nestotožnil, a to z nasledujúcich dôvodov:

Oproti právnemu stavu, ktorého sa týkal sťažovateľkou citovaný nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 238/06 zo 16. decembra 2008, už zákon o správe daní a poplatkov v znení relevantnom pre napadnuté uznesenie krajského súdu obsahoval v § 1a písm. d) vymedzenie daňového konania, ktorým je také konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov. Zároveň ale možno naďalej zotrvať na záveroch uvedeného nálezu ústavného súdu, podľa ktorého je daňová kontrola čiastkovým procesným postupom, ktorý sa uskutočňuje v rámci daňového konania. Daňová kontrola je teda svojou povahou procesom kontrolným, a nie rozhodovacím. Takýto záver však nevyklučuje alternatívu aplikovania ustanovení o možnosti prerušiť konanie aj na daňovú kontrolu

(rovnako sa na daňovú kontrolu nepochybne vzťahujú napríklad základné zásady daňového konania v zmysle § 2 zákona o správe daní a poplatkov). Krajský súd k takému záveru dospel a tento záver síce stručne, ale ústavne konformne odôvodnil.

Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému faktickému prisvojeniu si právomoci rozhodovať o lehote na vykonanie daňovej kontroly daňovým úradom (a nie jeho najbližšie nadriadeným orgánom) ústavný súd poukazuje na § 25a ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, podľa ktorého oprávnenie rozhodovať o predĺžení trvania prerušenia konania prislúcha práve správcovi dane, teda orgánu, ktorý o prerušení rozhodol, a nie jemu nadriadenému orgánu.

Krajský súd sa s názorom sťažovateľky na lehoty na vybavenie dožiadania podľa nariadenia o spolupráci stotožnil, zároveň však uviedol, že porušenie povinností ustanovených nariadením o spolupráci dožiadaným orgánom nemožno pripísať na ťarchu dožiadajúceho orgánu, teda daňového úradu, ktorý svoje povinnosti neporušil.

Podľa čl. 8 nariadenia o spolupráci dožiadaný orgán poskytuje informácie uvedené v čl. 5 a 7 tak rýchlo, ako je to len možné, najneskôr tri mesiace po dni prijatia žiadosti. Pokiaľ dožiadaný orgán už uvedenú informáciu má, sa časová lehota znižuje na maximálne jeden mesiac.

Podľa čl. 9 nariadenia o spolupráci v určitých zvláštnych skupinách prípadov môžu byť medzi dožiadaným a dožiadajúcim orgánom dohodnuté iné časové lehoty, ako sú ustanovené v článku 8.

Podľa čl. 10 nariadenia o spolupráci pokiaľ dožiadaný orgán nie je schopný odpovedať na žiadosť do konečného termínu, písomne okamžite informuje dožiadajúci orgán o dôvodoch, prečo tak neurobil, pričom uvádza, kedy podľa neho bude pravdepodobne schopný odpovedať.

Ústavný súd poukazuje na to, že zo samotného nariadenia o spolupráci síce vyplývajú lehoty na vykonanie určitého úkonu, ale nariadenie zároveň výslovne predpokladá, že vybavenie dožiadania môže trvať dlhšie, ako sú ustanovené lehoty. Krajský súd z predmetnej právnej úpravy (citovaných článkov nariadenia o spolupráci v spojitosti so zákonom o správe daní a poplatkov) vyvodil záver, že v dôsledku riadneho prerušenia konania neplynú lehoty na jej vykonanie ani v prípade, ak bolo konanie prerušené pre medzinárodne dožiadania, na vybavenie ktorých nedodržali dožiadané orgány lehoty určené v predmetnom nariadení. Bez ohľadu na to, či ide o jediný možný výklad predmetných ustanovení nariadenia o spolupráci a zákona o správe daní a poplatkov, ústavný súd nepovažuje tento záver za svojvoľný, odporujúci účelu a zmyslu aplikovateľných noriem a tento záver krajského súdu je aj ústavne konformným spôsobom odôvodnený. Ústavný súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že výklad ustanovení zákona o správe daní a poplatkov týkajúcich sa plynutia lehôt na daňovú kontrolu, ako aj na celé daňové konanie nemôže ohroziť účinnú aplikáciu nariadenia.

Takýto záver nekoliduje ani s nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 24/2010-57 z 29. júna 2010, na ktorý sa odôvodňuje sťažovateľka, podľa ktorého nie je prípustné vykonávať daňovú kontrolu dlhšie, než to ustanovuje zákon o správe daní a poplatkov, avšak v okolnostiach danej veci išlo o prerušenie konania (daňovej kontroly) na základe právom predpokladaného dôvodu, teda účinkom prerušenia plynutia lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Ústavný súd navyše poznamenáva, že v uvedenom náleze zdôraznil, že „v zhode so stabilizovanou judikatúrou najvyššieho súdu neopomína, že zákaz prekročiť zákonom ustanovený časový rámec pre výkon daňovej kontroly platí bezvýnimčne len za podmienky, že kontrolovaný daňový subjekt poskytuje správcovi dane vykonávajúcemu daňovú kontrolu potrebnú súčinnosť (rozsudok najvyššieho súdu z 29. januára 2009 v konaní sp. zn. 3 Sžf 1/2009)“. Opačný záver nevyplýva ani z ďalšieho sťažovateľkou uvedeného nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 62/1999 zo 14. júla 1999. V danom prípade totiž ústavný súd posudzoval okolnosti prípadu, v ktorom bola rozhodná iná úprava lehôt na vykonanie daňovej kontroly, a vplyv prerušenia konania na tieto lehoty, v ktorom bolo rozhodnutím daňového úradu prerušené konanie bez toho, aby bol na prerušenie konania dôvod, a zároveň v danom prípade daňový úrad „... *formálnym rozhodnutím o prerušení*

konania znovu predĺžil daňové konanie (v ktorom už boli porušené lehoty určené zákonom)“.

Okrem toho ani sťažovateľkou namietaná okolnosť, že určitá časť obsahu a formulácie odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu je totožná s iným uznesením vydaným iným senátom, sama osebe nevedie k pochybnostiam o ústavnej konformite tohto odôvodnenia, ak toto odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu inak napĺňa atribúty ústavne konformne odôvodneného rozhodnutia. Jednotná formulácia rozhodnutí môže navyše v prípade rovnakých skutkových a právnych otázok prospievať k zvýšeniu právnej istoty.

Sťažovateľka ďalej namieta, že daňový úrad podávaním medzinárodných dožiadaní vykonáva dokazovanie, o ktorom sťažovateľka nemá žiadnu vedomosť, a nie je umožnené sa jej k nemu vyjadriť. Vo svojej sťažnosti tvrdí, že tým, že krajský súd *„uvedené opomenul skúmať v rámci preskúmania postupu správneho orgánu, došlo postupom krajského súdu k odňatiu práva sťažovateľa na spravodlivý proces“*.

Vo vzťahu k tejto jej námietke ústavný súd uvádza, že samotná žiadosť o poskytnutie informácie je procesný úkon, ktorým sa majú získať informácie, ku ktorým sa následne môže dotknutá osoba vyjadriť, a nie dôkazný prostriedok. Tento záver pritom nezávisí od posúdenia otázky, či medzinárodné dožiadanie je samostatným procesným inštitútom v zmysle priamo aplikovateľného nariadenia o spolupráci Európskej únie alebo, ako tvrdí sťažovateľka, dožiadaním podľa § 16 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov. Správca dane je pritom oprávnený vykonať dokazovanie v rozsahu vlastnej úvahy, preto nemusí ani vopred kontrolovanému subjektu objasňovať, aké okolnosti, akým spôsobom a z akých dôvodov zisťuje. Opačný záver by mohol viesť aj k znefunkčneniu získavania dôkazov v daňovom konaní. Ako vyplýva z predložených podkladov, sťažovateľka mala možnosť vyjadriť sa k výsledku, ku ktorému predmetné žiadosti o poskytnutie informácie viedli. Podľa názoru ústavného súdu je preto argumentácia krajského súdu týkajúca sa rozsahu dokazovania daňovým úradom a jeho právomoci podať žiadosť o poskytnutie informácie ústavne udržateľná.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ochrana oprávnených záujmov a práv dotknutej osoby súvisiacich s právom vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom je primárne zabezpečená prostredníctvom opravných prostriedkov proti rozhodnutiam správcu dane, ktoré môžu byť odôvodnené aj porušeniami procesných pravidiel vrátane pravidiel týkajúcich sa dokazovania. Nezohrávajú ale podstatnejšiu úlohu pri konaniach o žalobách proti nečinnosti orgánov verejnej správy, v rámci ktorých ešte spravidla nie je zrejmé, k akému výsledku orgán verejnej správy pri uskutočnenom dokazovaní dospel a či vôbec pri svojom konaní na určité zistenie prihliadol alebo nie. Aj preto sa ústavný súd s námietkou sťažovateľky nestotožnil.

Rovnaký záver vyplýva aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že daňový úrad nemal vôbec pristúpiť k medzinárodnému dožiadaniu, ale mal vychádzať z ňou predložených podkladov. Ústavný súd v súvislosti s tým posúdil aj sťažovateľkou namietaný rozpor medzi nečinnosťou daňového úradu a napadnutým uznesením krajského súdu na strane jednej a rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-409/04, *The Queen*, na návrh *Teleos plc* a iní proti *Commissioners of Customs & Excise* z 27. septembra 2007 (Zb. 2007, s. I-07797) na strane druhej. Z predmetného rozsudku Súdneho dvora má podľa sťažovateľky vyplývať zákaz uložiť jej povinnosť, aby preukazovala fyzický vývoz tovaru. Dokazovanie prostredníctvom medzinárodných dožiadaní a s tým súvisiace prerušenie daňovej kontroly však podľa sťažovateľky vo výsledku vedie k tomu, že predpokladá jej povinnosť preukázať fyzický vývoz tovaru. Keďže takáto povinnosť podľa sťažovateľky neexistuje, nebol dôvod na to, aby daňový úrad využil medzinárodné dožiadanie. Nad rámec uvedených úvah o rozsahu dokazovania daňovým úradom a ich význame pre konanie o nečinnosti orgánov verejnej správy, na ktoré ústavný súd aj na tomto mieste odkazuje, ústavný súd dodáva, že podľa sťažovateľkou citovaného rozsudku Súdneho dvora zohráva dokazovanie daňovými úradmi dôležitú úlohu, ktorá nemôže byť nahradená samotnými tvrdeniami účastníka v konaní. Podľa predmetného rozsudku Súdneho dvora je *„nutné, aby sa kvalifikácia dodávky alebo nadobudnutia tovaru v rámci Spoločenstva uskutočnila na základe objektívnych dôkazov, ako je existencia fyzického pohybu tovaru medzi členskými štátmi“*, a navyše *„skutočnosť, že nadobúdatel' predložil daňovým orgánom členského štátu určenia vyhlásenie týkajúce sa nadobudnutia*

tovaru v rámci Spoločenstva, môže byť doplňujúcim dôkazom na účely preukázania, že tovar skutočne opustil územie členského štátu dodania, nemožno ho však považovať za určujúci dôkaz na účely oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane z pridanej hodnoty“.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly je svojvoľné a nulitné, preto nemohla spočívať ani lehota na vykonanie daňovej kontroly, čo podľa nej vedie k záveru o zneužití práva alebo o zámernom predlžovaní vykonávanej kontroly, ústavný súd uvádza, že v rámci sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu neskúma svojvoľnosť alebo prípadnú „nulitnosť“ rozhodnutia správneho orgánu, ale ústavnú konformitu záverov krajského súdu v napadnutom uznesení vydanom v konaní o nečinnosť orgánov verejnej správy. Krajský súd v tomto uznesení a v okolnostiach danej veci považoval rozhodnutie daňového úradu o prerušení konania za dôvod prerušenia plynutia lehoty určenej na vykonanie kontroly a tento dôvod ústavný súd nepovažuje za potrebné spochybňovať.

Zásah do základných práv sťažovateľky spočíva podľa nej v jej značnom finančnom zaťažení, ktorý má základ v zadržiavaní nadmerného odpočtu DPH. V tejto súvislosti namieta tiež to, že krajský súd sa nevysporiadal s judikatúrou Súdneho dvora týkajúcou sa práva na odpočet dane z pridanej hodnoty, osobitne pritom poukazuje na rozsudok vo veci C-25/07, Alicja Sosnowska proti Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu („Sosnowska“), Zb. 2008, s. I-05129, z ktorého podľa sťažovateľky vyplýva záver, že *„vrátenie nadmerného odpočtu DPH sa má uskutočniť v primeranej lehote a touto primeranou lehotou v žiadnom prípade nie je lehota presahujúca 180 dní odo dňa podania daňového priznania“.*

Ústavný súd uvádza, že predmetný rozsudok Súdneho dvora vychádzal z odlišnej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá ustanovovala pravidlá vrátenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, ktoré boli pre určitú kategóriu osôb prísnejšie z dôvodu predpokladaného nebezpečenstva daňových únikov bez toho, aby mali zdaniteľné osoby možnosť preukázať neexistenciu daňových únikov alebo obchádzanie daňových povinností,

a tým mali nárok na menej prísne podmienky. Opačný záver nevyplýva ani z iných rozhodnutí, na ktoré odkazovala sťažovateľka bez toho, aby uviedla, aké závery by z nich pre konanie o jej sťažnosti mali vyplývať.

Ústavný súd považuje za potrebné nad rámec uvedeného zdôrazniť, že v konaní pred všeobecným súdom sa sťažovateľka v podstate nedomáhala toho, aby daňový úrad konal a uskutočnil daňovú kontrolu, ale dovoľáva sa právnych následkov uplynutia lehoty na výkon daňovej kontroly. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že sťažovateľke nepochybne ostáva možnosť dovoľávať sa namietaných procesných pochybení, ku ktorým podľa jej tvrdení malo dôjsť v rámci daňovej kontroly pri prípadnom napadnutí správneho rozhodnutia, ktoré nasleduje po daňovej kontrole, prostredníctvom opravných prostriedkov, resp. v súvislosti s jeho prípadným súdnym prieskumom na základe žaloby v rámci správneho súdnictva.

Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd sa v danom prípade ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal námietkami sťažovateľky, posúdenie ktorých bolo relevantné na rozhodnutie o veci, a závery jeho napadnutého uznesenia sú dostatočne odôvodnené, pričom ústavný súd nezistil ani to, že by závery, ku ktorým krajský súd dospel, boli svojvoľné. Výklad príslušných zákonných ustanovení, ako aj článkov nariadenia o spolupráci bol nepochybne v právomoci krajského súdu a nemožno dospieť ani k záveru, že by jeho výklad zjavne vybočoval z rámca týchto ustanovení, a tým bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd primeraným a pritom ústavne akceptovateľným spôsobom splnil úlohu vyplývajúcu mu z ustanovení štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku označenej nadpisom „Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy“, keďže na základe žaloby sťažovateľky preskúmal, či je žalovaný správny orgán v predmetnom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na základe toho napadnutým uznesením rozhodol. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Vzhľadom na to ústavný súd uzavrel, že námietky

sťažovateľky neindikujú také pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by umožnilo ústavnému súdu po prijatí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu dospieť k záveru, že by ním mohlo byť porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Tvrdenia sťažovateľky prednesené v sťažnosti podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny výsledku súdneho konania, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivo.

Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 v spojitosti s čl. 142 ods. 3 ústavy tým, že krajský súd nevyhlásil napadnuté uznesenie verejne.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 142 ods. 3 ústavy rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne.

Krajský súd rozhodoval o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t OSP. Podľa § 250t ods. 4 prvej vety OSP o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy súd rozhodne „... *bez pojednávania uznesením*“.

Sťažovateľka uvádza, že bez ohľadu na to, že sa o jej žalobe podľa § 250t ods. 4 prvej vety OSP rozhodlo bez nariadenia o spolupráci pojednávania, malo byť uznesenie, ktorým sa o žalobe rozhodlo, vyhlásené verejne. Podľa sťažovateľky „*v prípadoch, ak súd uznesením rozhoduje o veci samej na pojednávaní, i v prípade, ak bola verejnosť inak z konania vylúčená, uznesenie musí súd vyhlásiť verejne, a to aj v prípade, ak sa rozhoduje bez pojednávania. Krajský súd termín vyhlásenia uznesenia nezverejnil na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.*“.

Podľa názoru ústavného súdu zo záveru, že rozsudok musí byť v zmysle čl. 142 ods. 3 ústavy vždy vyhlásený verejne (napr. III. ÚS 6/00), nevyplýva, že by aj uznesenie

muselo byť vždy vyhlásené verejne. Požiadavka na verejné vyhlásenie rozsudku sa nevzťahuje na uznesenie, ktoré je formou (druhom) rozhodnutiu súdu, ktorým sa o veci samej – až na zákonom ustanovené výnimky (§ 152 druhá veta OSP) – nerozhoduje. Ústavný súd navyše uvádza, že Občiansky súdny poriadok výslovne neustanovuje povinnosť verejného vyhlásenia uznesenia, ktorým sa rozhodlo o žalobe podľa § 250t OSP.

Ústavný súd bez toho, aby skúmal, či bolo napadnuté uznesenie krajského súdu verejne vyhlásené, konštatuje, že tento nedostatok s prihliadnutím na charakter namietaného súdneho konania (konanie proti nečinnosti správneho orgánu v súvislosti s rozhodovaním o prerušení daňovej kontroly, ako aj skutočnosť, že v tomto konaní príslušný súd rozhoduje v zmysle § 250t ods. 4 OSP bez pojednávania uznesením) nemá takú povahu ani dôsledky takej intenzity, že by na jeho základe bolo možné dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V danom prípade totiž namietaný nedostatok v postupe krajského súdu zjavne nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do príčinnej súvislosti s rozhodnutím o uplatnenom nároku sťažovateľky [zamietnutie žaloby proti nečinnosti žalovaného úradu (m. m. IV. ÚS 389/2011)].

S ohľadom na tieto skutočnosti ústavný súd považuje napadnutý postup a uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné. Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia eventuálneho porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 v spojitosti s čl. 142 ods. 3 ústavy umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto bolo potrebné jej sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka ďalej namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, avšak bez toho, aby presnejšie špecifikovala, v čom má toto porušenie jej základného práva spočívať.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Ústavný súd uvádza, že súčasťou jeho stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že by namietaným uznesením krajského súdu mohli byť porušené práva sťažovateľky procesnoprávneho charakteru, neprichádza do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označeného základného práva hmotnoprávneho charakteru, a preto ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013